

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku „E.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanego J.L.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 lipca 2018 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt III AUa [...] /17, III AUz [...] /17,

I. oddala zażalenie,

**II zasądza od „E.” Spółki z o.o. w G. na rzecz Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2018 r. Sąd Apelacyjny w G. odrzucił skargę kasacyjną „E.” Spółki z o.o. z siedzibą w G. od wyroku tego Sądu z dnia 21 września 2017 r. Odpis postanowienia doręczono pełnomocnikowi Spółki będącemu radcą prawnym w dniu 12 lutego 2018 r. W dniu 19 lutego 2018 r. pełnomocnik ten złożył w Sądzie Okręgowym w B. zażalenie „na postanowienie

Sądu Okręgowego w B. wydane w dniu 7 lutego 2018 r.” zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zażalenie to zostało przesłane przez Sąd Okręgowy do Sądu Apelacyjnego w G. w dniu 27 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w G. postanowieniem z dnia 14 marca 2018 r. odrzucił zażalenie. Sąd ten stwierdził, że zgodnie z art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia postanowienia. Wniesienie zażalenia bezpośrednio do sądu drugiej instancji trzeba traktować jak wniesienie go do sądu niewłaściwego. Sąd niewłaściwy ma jednak obowiązek przesłać zażalenie właściwemu sądowi w terminie wynikającym z przyjętego obiegu dokumentów w sądzie (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 marca 2012 r., IV CZ 115/11, LEX nr 1169156). W ocenie Sądu odwoławczego, zażalenie Spółki na postanowienie z dnia 7 lutego 2018 r. powinno zostać złożone do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w G.. Tymczasem wpłynęło ono do Sądu Okręgowego w ostatnim dniu terminu do jego złożenia, tj. 19 lutego 2018 r. i zostało przesłane przez ten Sąd do sądu właściwego w dniu 27 lutego 2018 r., a więc po upływie terminu określonego w art. 394 § 2 k.p.c. Z tych przyczyn zażalenie Spółki podlegało - jako wniesione po terminie - odrzuceniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 394 § 2 w związku z art. 370 i art. 397 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie Spółka zarzuciła naruszenie art. 370 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. przez ich zastosowanie i w konsekwencji odrzucenie zażalenia z powodu uchybienia terminu do jego wniesienia, w sytuacji gdy zażalenie na postanowienie z dnia 7 lutego 2018 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej zostało złożone z zachowaniem przewidzianego terminu tygodniowego oraz art. 167 w związku z art. 369 § 3 i art. 397 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zażalenie zostało wniesione w terminie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do § 3 powołanego artykułu do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁰, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹. W myśl art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie - od ogłoszenia postanowienia.

Skarżący prezentuje stanowisko, że w sprawie powinna znaleźć zastosowanie zasada przewidziana w art. 369 § 3 w związku z art. 397 § 2 k.p.c., zgodnie z którą termin do wniesienia środka zaskarżenia jest zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła środek zaskarżenia do niewłaściwego sądu. W tym zakresie skarżący odwołuje się do argumentacji zawartej w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 100/14 (OSNC 2015 nr 12, poz. 136), w ramach której stwierdzono, że regulacja postępowania zażaleniowego zawarta w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego nie jest pełna i dlatego - zgodnie z art. 397 § 2 k.p.c. - do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym. W konsekwencji, przewidziany w art. 394 § 2 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji jest zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła zażalenie do sądu drugiej instancji właściwego funkcjonalnie (art. 397 § 2 zdanie pierwsze w związku z art. 369 § 3 k.p.c.). Wydaje się, że skarżący upatruje możliwości zastosowania zaprezentowanej wykładni w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym poprzez art. 398²¹ *in principio* k.p.c. (zgodnie z którym jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do

postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji) w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., chociaż taka konstrukcja nie została przez niego sformułowana.

Stanowisko skarżącego jest oczywiście błędne już tylko dlatego, że art. 394¹ § 1 *in principio* k.p.c. wprost rozstrzyga, iż do rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej właściwy jest Sąd Najwyższy. Tymczasem skarżący nie wniósł tego środka zaskarżenia ani do Sądu Apelacyjnego jako sądu drugiej instancji, który wydał zaskarżone nim postanowienie, ani do właściwego do jego rozpoznania Sądu Najwyższego, ale wniósł go do niewłaściwego funkcjonalnie Sądu Okręgowego, orzekającego merytorycznie w sprawie jako sąd pierwszej instancji. Oznacza to bezskuteczność wadliwie dokonanej przez skarżącego czynności procesowej stosownie do art. 167 k.p.c., co obligowało Sąd drugiej instancji do odpowiedniego zastosowania art. 370 k.p.c. i odrzucenia zażalenia jako wniesionego po upływie określonego terminu.

Z tego względu zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o odpowiednio stosowany art. 108 § 1 k.p.c.

ał